

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

ANNE-SOPHIE MUTTER: EN EL RIGOR, LA BELLEZA El Mundo de Catalunya - 21/11/2017	3
Homenatge a Ireneu Segarra al Palau de la Música Segre Catala - 21/11/2017	4
En l'homenatge al pare Ireneu El Punt Avui - 21/11/2017	5
El Gotha de la música catalana homenatja un mestre únic Ara - 21/11/2017	6
De pel lícula: entre la música, la imatge i la paraula Diari de Sabadell - 21/11/2017	7

21 Noviembre, 2017

Cítica.

La alemana Anne-Sophie Mutter, una superdotada del violín, visitó el Palau de la Música para sumarse a las celebraciones de los 85 años del compositor Krzysztof Penderecki con obras del polaco, J. Brahms y Bach.

ANNE-SOPHIE MUTTER: EN EL RIGOR, LA BELLEZA

JOSÉ LUIS VIDAL
BARCELONA

En el centro del concierto, ese Partenón de la literatura violinística que es la *Partita n.º 2* de Juan Sebastián Bach, la de la celebrísima *Chacona* final. Antes y después de ese eje capital, en simetría especular, dos obras de Penderecki (contraste de complejidades): el *Dúo concertante* para violín y contrabajo y la *Sonata para violín y piano n.º 2*. Para abrir y cerrar programa, en el mismo tipo de simetría: Brahms, el *Scherzo* de la *Sonata F-A-E* y *Tres danzas húngaras*, respectivamente al principio y al final. Las danzas: arreglo del gran violinista Joachim de las originalmente escritas para piano a cuatro manos (y difundidas sobre todo en su versión orquestal).

Ya en la elección de repertorio y en la inteligencia de su disposición se manifestaba una cualidad que presidió todo el concierto: el rigor en la concepción que, unido a una técnica prácticamente sin limitaciones y a una interpretación apasionada, produjeron como resultado una gran belleza. Así fue en el centro de gravedad del programa, la *Partita de Bach*, perfectamente comprendida en su complejidad y perfectamente interpretada con dinamismo y sonoridad muy definidos. Eso se manifestó sobre todo en la manera magistral de dar cuenta de la polifonía de la

Chacona, donde la violinista trenzó un discurso que era un verdadero microcosmos orquestal, con una línea sonora, robusta a veces, delicadísima otras, sobre unos nunca preteridos *ostinati*, el bajo continuo, que sonaban casi como profundas quejas del violín.

Las interpretaciones de Penderecki supusieron no menos rigor y virtuosismo y demostraron, además, una apasionada convicción, en unas piezas significativamente dedicadas a los intérpretes, la propia Mutter y el contrabajista Patkoló, en el caso del *Dúo*, o encargadas por la violinista y también dedicadas a ella, en el caso de la *Sonata*.

El *Dúo* es una breve pero fascinante pieza que puso a prueba con éxito el virtuosismo de ambos intérpretes, especialmente del contrabajista, que exploró audazmente todos los registros de su instrumento. La *Sonata*, en cambio, es una obra larga y difícil, construida con no menos complejidad que la *Partita* de Bach, con desarrollos abruptos compatibles con momentos de un lirismo de herencia romántica. En su magnífica interpretación, el pianista Orkis demostró que, por más que la parte del león recayera, es cierto, en la fulgurante interpretación de la Mutter, no era menos cierto que no era apropiado hablar en su caso de «acompañante» sino de verdadero *concertante*, a la par con la violinista.

El Brahms inicial, el *Scherzo* de la *Sonata F-A-E* y el final, *Tres danzas húngaras*, dejaron constancia de que violinista y pianista también se encontraban a sus anchas en el lirismo romántico o en el tipismo colorista. Interpretados con profundidad –en el primer caso– o con rítmica desenvoltura –en el segundo–, acabaron de definir a la violinista y la pianista como unos artistas de excepcionales cualidades artísticas y humanas.

MÚSICA CONCERT

ABADIA DE MONTSERRAT

Un moment del concert que es va celebrar diumenge al Palau de la Música Catalana.

Homenatge a Ireneu Segarra al Palau de la Música

En el centenari del músic lleidatà i monjo de Montserrat

[BARCELONA] El Palau de la Música Catalana de Barcelona es va omplir diumenge passat en el concert coral d'homenatge al pare Ireneu Segarra (Ivars d'Urgell, 1917 - Montserrat, 2005), en el centenari del seu naixement. Músic, compositor, monjo i director durant més de quatre dècades de l'Escolania de Montserrat, Ireneu Segarra va ser tot un referent de la pedagogia musical i mestre d'un gran nombre de músics catalans de reconeixement inter-

nacional. Sota la seua direcció, Segarra va proporcionar a l'Escolania de Montserrat el gran prestigi internacional de què gaudeix en l'actualitat gràcies a una gran quantitat d'enregistraments discogràfics i de gires arreu del món.

El concert al Palau va estar promogut per la Unió d'Antics Escolans de Montserrat amb la col·laboració de la Fundació Orfeó Català i va tenir lloc coincidint amb el dia de la seua mort ara fa dotze anys. En el

recital van participar músics que van tenir Segarra de mestre a l'Escolania de Montserrat, com Manel Valdivieso, Alfred Cañamero o Josep Pons, que van intervenir-hi com a directors.

Entre els cantaires no van faltar els membres de l'Escolania, acompanyats de diversos cors infantils de Catalunya i les Balears, així com pianistes, organista i veus solistes com Elena Copons, Ulrike Haller i Roger Padullés, entre altres.

Mirador

Oriol Pérez
Treviño

En l'homenatge al pare Ireneu

Era el malaguanyat Ernest Lluch qui afirmava que Catalunya era un país més donat al nacionalisme que no al patriotisme. Una de les derivades d'aquesta realitat ha estat, entre d'altres, l'oblit o, en massa ocasions, el menysteniment pel nostre patrimoni musical. És per això que veure un Palau de la Música ple de gom a gom i entregat per homenatjar el pare Ireneu Segarra (1917-2005), en motiu del centenari del seu naixement just el dia exacte de la seva mort, ha de ser vist ja no només com un orgull per tots aquells que van poder gaudir del mestratge del músic d'Ivars d'Urgell, sinó com un acte d'absoluta normalitat cultural que bé hauria de servir-nos com a model. Just abans de començar el concert em comentava Daniel Mestre, director artístic de l'homenatge: "Això serà una festa. Per al pare Ireneu, tot..." I, en efecte, diumenge vam assistir a una veritable festa musical en què vam poder gaudir d'algunes de les facetes de la polièdrica personalitat musical de Segarra: el compositor, el director, el mestre....

Tots hem llegit que Albert Camus, poc després de rebre el Nobel de literatura el 1957, va enviar una carta d'agraïment al seu mestre Louis Germain. Aquest diumenge una colla d'exescolans van voler enviar al cel (hommes com el pare Ireneu són els que per força hi van) una carta d'agraïment en forma de concert en què, entre d'altres elements, vam poder gaudir de la presència de destacats noms de l'actual panorama musical català: Josep Pons, Salvador Mas, Lluís Vilamajó, Manel Valdivieso, Francesc Prat, Miquel Villalba, Bernat Vivancos...

Amb una presència múltiple de cors (incloent-hi l'Escolania mateix), formacions instrumentals, solistes vocals, pianistes i organistes, vam ser convidats a immersir-nos en la constel·lació Ireneu Segarra a través de les seves composicions, la música dels vells mestres de l'escola Montserratina (Cererols, Soler, Rodamilans, Ferrer), la dels compositors canònics (Victoria, Schubert, Casals) i, òbviament, la d'interprets que van passar per l'Escolania i que ara són destacats instrumentistes, directors i compositors del nostre panorama. Va haver-hi també espai per a diferents corals infantils de Catalunya i Mallorca com a constatació de com el mètode pedagògic de llenguatge musical que va crear Segarra continua plenament vigent.

Amb tants i variats elements sobre l'escenari, hi havia el lògic perill de caure en un *totum revolutum* que, per sort, es va superar gràcies a l'intel·ligent direcció artística de saber disposar el ritme entre episodis i un relat adequats. Això no significa que no es produïssin diferents moments d'intensitat propis d'un concert puzzle com aquest, però no és menys cert que el Palau va emmudir amb l'*Ave Maria* de Victoria i un *Cant dels esperits* de Franz Schubert amb un entregat Salvador Mas que, possiblement, va voler abonar-se a l'espiritualitat de Franz Schubert, que, com el pare Ireneu, va morir també un 19 de novembre.

Com tots sabem, però, vivim moments desconcertants i foscos en què, a poc a poc, sembla que assumim com a normals fets com que Lluís Puig, conseller de Cultura del govern legítim de la Generalitat, faci arribar unes paraules a través d'una pantalla, o que un acte com el de diumenge acabi amb crits de "Llibertat!" i l'exhibició de llaços grocs gegants. És, possiblement, en moments com aquests quan falten referències inqüestionables que ens marquin quin camí seguir. Dotze anys després de la seva mort, Ireneu Segarra s'erigeix com una d'aquestes referències indiscutibles, fins i tot per a aquells que no vam tenir la sort de gaudir del seu mestratge i testimoni.

L'homenatge va ser un acte de normalitat cultural que bé hauria de servir-nos com a model

El Gotha de la música catalana homenatja un mestre únic

Crítica

XAVIER CESTER
BARCELONA

Homenatge al pare Ireneu Segarra
PALAU DE LA MÚSICA 19 DE NOVEMBRE

La llarga llista de participants en el concert de diumenge al Palau de la Música va ser, per si feia falta, la primera demostració del llegat impressionant del pare Ireneu Segarra (1917-2005) sobre diverses generacions, un veritable qui és qui (per raons òbvies, només de la branca masculina) de la professió musical a Catalunya, tots reunits per retre un homenatge

d'una justícia irrefutable a qui va ser durant quaranta-cinc anys director de l'Escolania de Montserrat amb motiu del centenari del seu naixement. Sota el seu guiatge, el cor infantil i l'escola de música de l'abadia benedictina van ocupar una posició necessària –estructura d'estat, que en diríem ara– quan la cultura i l'ensenyament d'aquest país vivien temps encara més foscos.

Però hi va haver una segona demostració del llegat del pare Segarra, amb prop de 400 nens provinents d'escoles d'arreu de Catalunya i les illes Balears escampats pel Palau de la Música per protagonitzar el tram final del concert juntament amb escolans, antics escolans i amics. La suite *Juguem cantant*, tria de cançons de l'homenatjat en

hollywoodenca orquestració d'Adrià Barbosa, va ser un petit recordatori del paper que el mètode Segarra ocupa en la pedagogia musical de tants infants. I és que un dels encerts de Daniel Mestre, director artístic d'aquest multitudinari homenatge, va ser tenir bona cura d'oferir un tast dels diferents aspectes de la carrera del pare Segarra: la de pedagog, la de director que va dur l'Escolania a grans fites i la de compositor.

La complexitat logística de l'homenatge no va afectar la càrrega emocional d'una sessió que va començar amb un missatge gravat del legítim conseller de Cultura, Lluís Puig, i va acabar de forma fervorosa amb el *Virolai* i *Els segadors*, després de viure moments intensos, com el meravellós *Ave Maria* d'Anselm Ferrer o un *Gesang der Geister über den Wassern* de Schubert que Salvador Mas va transformar en pura màgia. —

21 Noviembre, 2017

CRÍTICA DE MÚSICA ► SIMFÒNICA

De pel·lícula: entre la música, la imatge i la paraula

De pel·lícula!

Orquestra Simfònica del Vallès (OSV). Rubén Gimeno, director. Obres de Thiele, Weiss, Renzetti, Edelman, Beethoven, Horner, Williams, Schiffrin, Rossini, Piovani, Zimmer, Silvestri. **Jordi Brau i Lluís Posada**, actors i dobladors.

Palau de la Música Catalana, dissabte 18/XI/2017.

ALBERT FERRER FLAMARICH

Els concerts de bandes sonores musicals no són una rara avis. La darrera dècada s'han incrementat a Europa. El que avui ens fascina i omple sales com el Palau de la Música Catalana amb tot tipus de públic, fa anys que gaudeix de pregnància internacional. Enguany repetint l'experiència positiva de les darreres temporades, la Simfònica del Vallès ha programat una altra sessió basada en les "músiques de pel·lícula".

L'espectacle plantejat amb dinamisme i continuïtat participava de la moderna multimodalitat. És a dir, amb la coordinació de diversos canals simultàniament (imatges, llums, so, música, gest, paraula,

la, etc). A l'orquestra i al seu ex-director titular, Rubén Gimeno, s'hi van sumar els actors i dobladors Jordi Brau i Lluís Posada. Ambdues, unes veus que formen part de la identitat hollywoodiense en l'imaginari col·lectiu espanyol i català.

Dos mestres del doblatge

Brau i Posada van demostrar entrega, l'altíssima professionalitat i l'excel·lent dramatització que els caracteritza: canvis de registre, de ritme, varietat d'èmfasi i d'emissió de la veu. Fins i tot Brau va entonar l'ària de Figaro d'*Il barbiere di Siviglia* que apareix a la *Senyora Doubtfire*.

Jordi Brau va sortir corrent per la platea després de «Forrest Gump»

La seva participació, damunt l'escenari a partir de la quarta banda sonora —abans com a veu-en-of—, vehiculava una proposta equitativa en la relació entre música,

LLUÍS FRANCO

Un moment de «Titanic», amb el doblador ben identificat amb el paper de Leonardo DiCaprio

imatges, diàlegs i monòlegs. Aquests, els diàlegs i els monòlegs, assumien funció triple segons si eren conductors, una transició o formaven part de l'estructura del recordatori musical recreant amb emoció petites escenes dels films en un joc que compensava bé els esquemes de tensió i calma i els canvis de registre expressiu.

L'orquestra dirigida per Rubén Gimeno va corroborar la seva experiència en el camp amb resultats satisfactoris com a conjunt i en les indivi-

dualitats (la trompeta a *Nascut el quatre de juliol* de Williams) enfocant bé l'idiomatisme i la varietat rítmica d'unes pàgines que amalgamen dramatismes, èpica, sentimentalisme i humor.

Només l'excés de volum a *La vida és bella* va cobrir la veu d'un Jordi Brau, que tancant la sessió amb *Forrest Gump* sortia corrent per la platea. Va ser una encertada manera d'arrodonir una sessió on no hi van faltar bromes que evidenciaven les ganes i la bona comunicació dels dobladors i

l'esperit de la proposta.

Tot plegat configura un programa que anualment ofereix variants dins la temporada de l'orquestra i un gran èxit de públic —fefaentment entusiasmats— que va justificar els tres bisos.

Entre ells, *Henry V* de Patrick Doyle, amb què es tancava un projecte molt ben definit, original i rodó basat en un bon guió, uns artistes tan compromesos i il·lusionats com professionals, a més d'una selecció musical variada i qualitativa ■